

Bohúšu, Bohúšu! Kujva se nežiká!

Já jsem si však zaklel na adresu našeho milého správce stěny Bohumila hned několikrát. Teprve pozdě jsem pochopil, že on a dr. Mengele mají společnou vášeň. Pokusy na lídech. I když Bohúš vás do experimentu vždycky demokraticky ukecá. Stejně tak to bylo při mé návštěvě stěny v Kadani.

"Hele Svinča, udělal jsem tu prima komín, ten si dej. Ten zatím vylezli kromě mě jen dva malí kluci", praví Bohúš. Já jsem mu opáčil, že jestli má na mysli ten pravoúhlý kout, tak že to není komín, jestli se nepletu. Bohúš na to: "To nevádí, leze se to rozporem vpravo po hnědých stupech a vlevo jen reliéf. Nebud' měkkej." Jak blbec jsem se nechal tímto zaklínadlem vyhecovat a pustil jsem se do nejšílenějšího rozporu, jakej jsem kdy lezl. Už metr nad zemí jsem pochopil, že Bohúš měří skoro dva metry oproti mým pěti stopám (stopa = 30,48cm). Stupy vlevo na reliéfu a vpravo na stěně se postupně rozjíždějí do stále větší šířky, a tak mám až k prasknutí našponované švy v rozkroku nejen na teplákách. Každý krok vzhůru hrozí vykloubením kyčlí a při každém takovém "chválím" Bohúše. V polovině cesty už mám nateklá lýtka jak zralé dýně. Ani dírky pro šrouby už mi nepomáhají k dalšímu postupu, a tak za vítězného ryku Haňule a Radany vyhnívám. První minutu po spuštění jsem se učil nohy dát k sobě a dalších pět minut jsem se učil stát. Chosé neodolal a pustil se do toho též. Leč i on, nechutný dlouhán, ztroskotat a musel si odšlápnout na jiné stupy, čímž svůj výkon před Bohúšem zkompromitoval. Při chůzi jsme s Chosém připomínali chromé koně. Bohúš vítězoslavně defiloval na vrcholu hliníkového žebříku, oprašoval chyty a spokojeně mručel, že má ještě další lahůdky, a si dáme ještě tohleto a támhleto. Jo, to zrovna! Jen blázen udělá stejnou chybu dvakrát!

Upřímně vzato, cestu na umělé stěně, na které vám neotečou ruce, ale nohy, a to takovým brutálním způsobem, jsem ještě nelezl a ani o žádné jiné nevím. Už je to tak, máme v Kadani raritu. Takže až pojedete nafouknout bandasky na překližku, nezapomeňte se nechat inspirovat nevšedními nápady našeho Bohumila.

A ještě jedna věc mě na stěně zaujala. Jak je na ní liduprázdno. Mít takovou stěnu v Plzni, tak by tamní lezci brečeli blahem, protože oni tam lezou po tak zoufalých skalkách a tak zoufalých stěnkách, že jste to ještě neviděli. Nenechávejte ji tedy stát ladem. Však ono se jaro brzo zeptá, co jsi dělal v zimě!

Svinčo

Nelze nereagovat na Tvůj velmi podnětný článek s názvem "Nové trend(k)y" v Mantaně č. 1/2000. Sám bych neformuloval lépe podstatu a zásady nového trendu, ba troufám si říci, přímo nové životní filozofie, kterou se snažím vnést do povědomí právě těch horských nosičů, horolezců a podobných exotů (jak cituješ), a tím dát alespoň nějakou náplň jejich bezduchému pobíhání po horách. V době vydání Mantany jsem byl velmi zaneprázdněn (veškerý čas mi totiž zabral právě onen pulturnistický trénink), a tak jsem Tvému článku nevěnoval pozornost. Teprve nyní, po opětovném přečtení, jsem pochopil (čtouce mezi řádky), že se vlastně jedná o výzvu.

Pravda, přiznávám se (se skromností mně vlastní), že jsem průkopníkem této revoluční out-door aktivity, ale Tebe nemohu označit jinak, než za "duchovního otce" podniku, který se zrodil jen díky Tvému článku.

O co tedy jde?

V sobotu 15.7.2000 se koná 1. ročník závodu

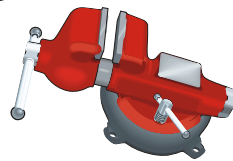

Baltazar Cup

Start:
Cíl:
Pravidla:

Trasa:
Způsob dopravy:

**hájovna pod Jezerkou
Jezerka
jsou dokonale charakterizována v Tvém článku
(doporučuji jeho dokonalé prostudování)
prostě vzhůru na vrchol
po svých vlastních nohách - zpočátku;
později povoleno použití souběžně i rukou.**

OBSAH

- Strana 1*
- Bohúšu, Bohúšu! Kujva se nežiká!
 - Milé Svinčo Leonardo!
 - Pozvánka na Baltazar Cup
- Strana 2*
- Krkonošská odyssea
- Strana 3*
- Krkonošská odyssea - pokračování
 - Z Šimonova deníku
 - Co se děje ve skalách
- Strana 4*
- Slovník neučným
 - Otvírání skal na kolech - 18.3.2000
 - Z chorých mozků
 - Na plný pecky aneb Prvovýstup postaru

Strana 5

Príloha: Nové cesty na Chomutovsku

Milé Svinčo Leonardo!

V cíli bude hodnocen čas, hmotnost batohu, stupeň neúčinnosti jeho obsahu (5-ti stupňová klasifikace - čím neúčinnější, tím lépe) a celkový vzhled závod dokončivšího účastníka (hodnotí tříčlenná porota - opět čím hůře, tím lépe pro výsledný součet bodů).

Každý závodník bude v cíli odměněn plakétou Baltazara a vítěz ještě hodnotným darem, který si odnese sám dolů.

Tedy, drahý Leonardo, jako "duchovní otec" se nemůžeš nezúčastnit, a tak Tě tímto zvu a těším se na Tebe stejně jako i na všechny ostatní horaly a exoty.

Tvůj

Antonio Pultrario Baltazar

*Pro ty, kteří již Mantanu 1/2000 nemají:
batoh musí vážit více než 35 kg, musí
vykazovat určitý stupeň neúčinnosti (sada
nerez nádobí Zepter, maxibalení pracího
prášku Bold, friák Moulinex, mikrovlnka
Ardo, svérák Feron a pod.*

*"...skrze utrpení vede cesta k věčné
blaženosti ..."*

Odjinud

Kukla Trespass - fleece, lycra (cca. 1200,- Kč)

Fleece bunda - Polartec 300, vložka WindStopper (cca. 4200,- Kč)

Vesta Salewa s membránou Gerontex (cca. 5900,- Kč)

Rukavice Columbia - Thinsulate, GoreTex (cca. 2100,- Kč)

Teleskopické hole Lekli, 60 - 140 cm (cca. 1300,- Kč)

Bezšavé ponožky O'Neill - Climalex, zesílená pata a špička (cca. 650,- Kč)

Lehkytrekingová obuv Lowa - K2. Membrána GoreTex, ABS proti uklouznutí (cca. 7200,- Kč)

ORLICKÉ HORY A KRKONOŠE

přejezd na běžkách 27.12.1999-1.1.2000, celkem 109 km

Pokračování z čísla 1/2000

Krkonošská odysea

Žacléř (žst) - chata Hubertus - Rýchorský kříž - Roh hranic - rozcestí nad Horními Alběřicemi = 9 km
rozcestí nad Horními Alběřicemi - Malá Úpa - Pomezní boudy - Sněžka - Luční bouda = 20 km
Luční bouda - Špindlerka - Petrova bouda - Sněžné jámy - Vosecká bouda = 15 km
Vosecká bouda - Harrachov (žst) = 12,5 km

2. díl

29.12.1999 středa

Chosé a Leoš nás opustili a my s Kozlem se musíme dostat do Žacléře, jelikož chceme ještě přejet Krkonoše a možná i Jizerky. Komplikovaný vlakový přesun nám zabral zbytek dne. Kolem sedmé večer se občerstvujeme v žacléřské putice "Národní dům", kde výraznou osobností na nás zapůsobil místní kibic přezdívaný "Velké ucho". Před osmou vyrážíme na noční pochod na hřeben Krkonoš. Máme v plánu dorazit alespoň k chatě Hubertus, což je jen 4,5 km. Úvodní stoupák jsme nesli lyže na ramenou a stejně jsme se zapotili. Pak jsme trochu přimázli a po tmě jsme ve stopě pomalu stoupali. Chvillemi se zdálo, že jsme ztratili směr ale nakonec jsme přece jen dojeli k chatě Hubertus. Pokračujeme dále na Rýchorský kříž, kde odbočujeme a v nádherné stopě nás čeká sjezd na Roh hranic. Mírný sjezd po tmě, kdy slyšíme jen šustění lyží, vidět není nic a muldy nám prolamují zničehonic kolena, je téměř mystický zážitek. Na pláni nad Horními Alběřicemi jsme ztratili stopu a tak na tvrdém sněhu stavíme stan. Stejně už je 22.15 hod., nejvyšší čas sundat lyže z nohou. Obloha září hvězdami a začíná mírně přifukovat. Těžká romantika a taky mimořádná kosa. Tentokrát jsme zimou trpěli oba dva.

30.12.1999 čtvrtek:

Přesto že je kosa, vstáváme až kolem půl osmé. Nejprve vaříme instantní polévku. Chutná jako mana nebeská. Ani ne proto, že by byla tak dobrá, ale protože je teplá. Venku se rozfoukalo a je tam přímo psí počasí. Stan jsme balili za větru a byl to docela rébus. Vyrázili jsme přes pláň k průseku, kde byla na dálku vidět stopa. Trefa! Skutečně to byla stopa a po 200 m nás přivedla na značku. Nikoliv však červenou, ale zelenou. Nějak nám to nedošlo. Rodí se další slunný den? Zatím to tak vypadá. Krásnou stopou jedeme podél hranic, chvílemi i v Polsku až k rozcestníku, kterej je celej v polštině. Už nám došlo, že

jsme mimo naši zamýšlenou trasu, ale naštěstí tahle vede stejným směrem. Po dalším kilometru jsme narazili opět na naši červenou značku a tak jsme se vydali radši po ní. Docela nám to lepí a tak v závětrí mažeme tvrdší modrý stoupák, ale předtím jsme museli stáhnout ten starej, což byla pakárna. Kozlík má rozedřený nohy od bot a tak se šine pomaleji. Když je nějaký nejasný rozcestí, tak na sebe čekáme Běžkařů přibývá a najednou jsme uprostřed civilizace v Malé Úpě. Stoupáme na kopec nad vesnicí a pak pohodovým sjezdem a bruslením dorážíme na Pomezní boudy. Je vidět Sněžka, krpál, který nás ještě dneska čeká. Hned na začátku vesnice zapadáme do penzionu "Buchtová bouda". Jsme tu první hosté a ačkoliv jsme nechtěli, narvali jsme si pupky k prasknutí. Cena tomu taky odpovídala. Na Sněžku je to

7,5 km a pořád do kopce. Hned na začátku je stromečkový krpál asi 2 km dlouhý a z toho se mi chtělo zvracet. Fakt nuda. Počasí se začalo kazit. Běžkaři zmizeli, jen polský pohraničář projel na skůtru tam a zpátky. Pořád stoupáme a nabíráme výšku. Mijíme přístřešek "Soví hnízdo", kde svačí další běžkaři. Dál už by se vyplatilo jít pěšky, ale mám svou hrdost a tak se trápím ještě dalších 500 m k chatě "Jelenka" s lyžemi na nohou. Zde je krpál tak prudký a rozdupaný, že sundáváme lyže a pokračujeme v botech na temeno hřebenu. Pořád kvatujeme, abychom nezatměli a tak opět nasazujeme lyže a po hřebenu jdeme vstříc Sněžce, jež je celá zahalená v mraku, kterej dává tušit, jaký je tam sajgón. Už i tady začíná přifukovat z pravé strany od Polska a tak se zahaluji do větrovky. Kozlík je vzadu za mnou stále na dohled. Tak šlapu podél tyčí, i když lyže jsou chvílemi na o b t í ž . A s p o ň s e t o l i k

nebořím. Do vnitrozemí Polska je pěkný rozhled. Vítr sílí a najednou jsem v mlze a vidím jen od tyče k tyči. Terén je zledovatělý a strmý, omrzá mi pravá tvář. Musím ji občas masírovat. Sundávám lyže a jdu přímo vzhůru podél tyčí na vrchol Sněžky. Poryvy větru mě několikrát povalily na zem. Vítr dělá příšerný rachot. To počasí mě sere a tak bezmocně nadávám do větru. Takovej uragán jsem při výstupu ještě nezažil, navíc přímo do ksichtu, protože čím blíže k vrcholu, tím silnější a z přímějšího úhlu to fučí. Jsem na vrcholu ve 14.30 a kolem se potlouká několik lidí. Neváhám a po zorientování zapadám do kiosku "Poštovna". Jaká úleva a slast. Jsou tam dva kluci s holkou a dělají si ze mě srandu. Dávám si grog, tyčinku a kupuji pohledy. Oni odcházejí a chvíli po nich dorazil Kozel. Taky toho má dost. Od Pomezních bud je to 7,5 km s převýšením přes 600 m a šli jsme to 2,5 hod, většinou stromečkem. Pospícháme dále a tak se nabalujeme a hned vyrážíme dál. K mému překvapení se podél řetězů nahoru šine spousta lidí. Sbíhám dolů v pohodě a už pár desítek metrů pod vrcholem tolik nefouká. Dole u Polské boudy jsem asi za 20 minut a čekám na Kozlíka, kterej si sestup náležitě vychutnává. U rozcestníku jsme se dohodli, že půjdeme na Luční boudu a pokusíme se tam ubytovat. Tak šlapeme posledních 2,5 km podél tyčí, nic jiného není vidět. Luční bouda se zjevila až když jsme byli 30 m před ní. Ohromila nás její velikost a pěkně prostornej kamennej vestibul, kde bivakují zadarmo skialpinisté a další dobrodruzi. Kupodivu se nám podařilo získat ubytování na noclehárně za 210 Kč na osobu. Ještě víc nás překvapilo, že noclehárna nebyla plně obsazená. Bylo tam 24 míst (palandy) a i s náma nás tam bylo pět. Klidně jsme tu mohli slavit silvestra ve velký bandě, tak jako naši sousedi z vedlejší noclehárny. Vybáľili jsme mokré věci,

spacáky, stan a začali sušit. Na chvíli jsme si lehli a kolem půl osmé večer jsme zašli na večeři do hospody, kde jsme se zase přežrali. Chvilí jsme krafali u piva ale brzo jsme šli spát, protože ta dnešní jebanice nám dala co proto.

31.12.1999 pátek:

V peřinách se nám krásně chrupe až do půl deváté. Naši spolubydlíci nás postupně opustili a my vyrážíme podle Kozlova odhadu v 10.00 hod. Venku je mlha, která se občas zvedne. Máme čas, protože do konce Krkonoš nám zbývá 15 km a Jizerky už nepojedeme. Kozlík už má tak rozedřené nohy, že o dalších túrách nechce slyšet. Z Luční boudy vede velká pláň přes Čertovu louku. Vyčasil se a tak fotíme. Předjíždíme kluka s holkou co s náma spali a příjemným sjezdem, kde Kozel hodil krásnou tlamu, dorážíme Špindlerku. Pokračujeme dál opět parádním terénem - ideálním na bruslení až k Petrově boudě. Tady máme svačinu v podobě polévky a grogu. Nic moc. Pak následuje stoupák ala Sněžka až na Dívčí a Mužské kameny. Zde jsou opravdu nebezpečné sjezdy mezi šutrama. Kozel to schází pěšky, já kurvím lyže co to dá. Zadařilo se, tlamu jsem nehodil a tak mírným stoupáním, posléze velmi příkrým přes kopec (dle Kozla přes Jebačeho kopec) dorážíme na Sněžné jámy. Čumíme do nich, protože tam mají být ledy. Nejsou tam. Je tam spousta sněhových žlebů mezi položenými žulovými pilíři. Pokračujeme nádherným sjezdem po pláních posledních pár kilometrů na Voseckou boudu. Těsně před ní si Kozel při Fantociho tlamě nakrápnul koleno. Je 14.30 hod., silvestra a co my budeme dělat? Ubytování na boudě nehrozí, prý je už dva roky dopředu vyprodáno. Tak sedíme v hospodě u piva a párků. Kolem čtvrté hospodu uzavřeli pro večerní veselici ubytovaných hostů. Číšník nám ještě udělal kázání o tom, že stanovat se nesmí, že na nás přijde bubák z horské služby. Za 150 Kč jsme koupili litr červeného vína a sjeli jsme asi kilák po cestě pod boudu. Tam jsme odbočili asi 50 m do lesa a začali rukama odhrabávat plošinu na stan. Za půl hodiny jsme ji měli hotovou. Opravdu kolem projel skútr, ale zda to byla horská služba nevíme. Vlezli jsme do stanu a po převlečení do suchých fuseklí jsme začali vařit svařák. V podstatě to bylo jen ohřáté červené víno. Ale bylo to aspoň teplé. Trochu jsme pojedli sýr a klobásy a šli se vyspat na tu půlnoc. Několikrát

j jsme se vzbudili. Lidi už od osmi od večera stříleli rachejtle. Kolem půl dvanácté jsme začali opět vařit svařák, kterým jsme si o půlnoci připili na příchod nového roku 2000. Vylezli jsme ven a pod oblohou plnou hvězd jsme pozorovali to blýskání na časy od ohňostrojů na všech světových stranách. Nad námi se tyčily zasněžené smrky, skrze které jsme pozorovali hvězdy v průzračně čisté a mrazivé noci. Kolem nás je jen sníh, místy až po pás. Bez lyží se nedalo prakticky nikam jít. Tak jsme zalezli do spacáku a připili si na dobrou noc slivovici. Tím skončila naše grandiózní oslava přelomu tisíciletí.

1.1.2000 sobota:

Vůbec se mi nechce vstávat. Kozel je už vzhůru, protože je mu zima od země. Taky si stěžuje na vlhký spacák. Tady jsem pochopil výhodu dutých vláken. Mě spacák nevihne a Kozlovi, kterej má peří, saje jako houba. Vařím poslední instantní polévku a pak balíme. Pospícháme na vlak do Harrachova. Vyrážíme se zpožděním až v půl deváté. Je zatažené ráno (svět má kocovinu) a dost mrzne. Do Harrachova je to fofr sjezd po parádním terénu. Cestou jsme potkali nějakýho exota v riflích sedícího na sněhu, pak nějaké novoroční běžkaře. Asi se drží hesla: "Jak na nový rok, tak po celý rok." Přes Harrachov to byla nuda, nesli jsme to většinou na ramenou. Navíc je to dost štreka a vlak v 9.26 nám ujel o 10 minut. Tak jsme museli čekat dalších 45 minut na jiný vlak. Mezitím jsme oba dva museli na hajzl do závěje, což radosti nepřidá. Konečně je tu náš vlak v 10.35 hod. a tak s několika dalšími lidmi jedeme do Tanvaldu. Na některých byla znát společenská únava ze včerejška. Když jsem se viděl na hajzlu v zrcadle, tak jsem se zhrozil. Hned jsem vymačkal pár jebáků a urovnal chrouny na hlavě. Z Tanvaldu jsme nastoupili ukrutnou cestu osobákama přes Liberec, Českou Lípu, Děčín do Chomutova, kam jsme dorazili až v 17.45. Závěrem lze říci, že jsme si pěkně zajezdili jak na běžkách, tak ve vlcích a navíc jsme dost netradičně oslavili vyjimečného silvestra. A taky po velmi dlouhé době nám nebylo na Nový rok blbě, což je důvod k oslavě.

Svinčo

7.3.2000

Mamka s ta kou mne berou na první schůzi Horoklubu. Oba jsou členy již mnoho let a já se teprve teď dozvídám, že nějaký Horoklub existuje. Už jsem promeškal tři schůze!!!

Všechno pozorně sleduju, aby mi nic neuteklo. Je tu asi deset veselých postavíček - samí dospěláci. Nejveselejší je ten vpředu, zřejmě nějaký šéf. Vypadá jako čertík Bertík. Chi, chi, chi! Asi si myslí. Že se ho budu bát. Chi, chi

Asi budu na schůze jezdit častěji. Je tu sranda. Každý něco mele a plácá páte přes deváté a nic z toho nedává smysl.

19.3.2000

Už jsem se rozhodl. Zapojím se aktivněji do činnosti klubu. Prý tradiční Metodika v Perštejně je tím pravým odrazovým můstkem do mé první lezecké sezóny. Do Perštejna mne i mamku s ta kou odváží čertík Bertík. Jede s námi i Terežka. Huráá, aspoň jeden vrstevník.

A je to tady. Konečně ležím pod první pořádnou skálou. Je óhromnáá, dokonce větší než táta s mámou dohromady.

Pneumatiku zatím chytat nemůžu, protože je větší než já a uzlíky mi taky moc nejdou.

Nevadí, abych byl co platný, беру na sebe dobrovolně úlohu ochránce Terežky a Báry. Někd se o ty divenky musí postarat.

Móc se mi ten slunečný den líbil. Strašně dobře se mi na březích šumící řeky Ohře spinkalo.

Zřejmě se zapojím do činnosti klubu ještě aktivněji.

Šimon Suchopárek

Co se děje ve skalách?

Tento měsíc zmizelo několik nýtů v Kotvině. Jednalo se o spodní nýty dostupné ze žebříku či podobné pomůcky. Na Cestáři zmizel i slaňovací řetěz.

Nýty jsou již doplněny, za což patří dík Jířovi a Svinčovi. Slaňovací řetěz na Cestáři však nadále chybí.

Sfinga, Rytířská skála, Hatí skála, Kryštof a Vejprtské skály byly kvalitně prořezány a prosvětleny Josefem Pepínem Kotykem, za což mu rovněž patří dík.

1. ledna 2000 byla osazena vrcholová kniha na Vladuřině vyhlídce na Jedláku a 10. května 2000 na Hlavním masívu na skalách nad Kameničkou.

Rovněž byly prořezány nepotřebné a lezbě překážející stromy na Jižní věži na Jedláku.

Veškeré připomínky, podněty, co je kde třeba udělat či neudělat, co se kde stalo či stane, rovněž různé otázky (i hloupé), nechť jsou adresovány kterémukoliv členu VV, nebo Petje Honákové.

Párek

Přílohou Mantany je soupis nových cest!!!

Kornout	Ten, komu spadne vrcholová knížka, tužka či krabice z vrholu na zem
Kalous	zvětralé pivo či víno
Gumačka	horolezec, kterému se právě nedaří, většinou po kocovině (Pé áš, Kozel, Luďa, Svinčo, Chosé apod.)
Gumóza	chorobný duševní stav Gumaček
Gum guma gumárum!	pozdrav Gumaček
Až na věky guma!	odpověď na pozdrav Gumaček
Plíseň	oblíbený nápoj Gumaček, směs kofoly a červeného čuča
Emil Bísón	pivo, další oblíbený nápoj Gumaček
Bush-climbing	lezení po zarostlých skalách
Ája	nejdůležitější součást Maňáskovo výzbroje

Otvírání skal na kolech 18.3.2000

Akce Horoklubu Chomutov, tudíž o ní ví cca 90 lidí, jež by se mělo měli dovědět vše potřebné z Mantany. Nakonec se nás sešlo celých šest. Z toho dvě holky a čtyři členové výkonného výboru. Mohutná členská základna jakoby neexistovala. Faktkem je, že počasí nebylo celý týden ideální, ale nejsme tenisté.

Nu, což, na startu rozdávám propozice (za zpracování a rozmnožení patří dík Petje) a vyjíždíme z Červivého Hrádku přes Drbaly a Vysokou Plec ke skalnímu útvaru Prsty na Jedláku. Zde je 1. kontrola.

Je nádherný, jasný den a výhled z Terezčina sedátka je úžasný. Stoupáme k Prstům a lezeme všichni cestu Severní kout za 4. Odpovídáme na kontrolní otázku a objevujeme krušnohorskou raritu - močičí větev.

Vracíme se na cestu a pokračujeme dále směrem na Červenou Jámu. Už nejedeme, ale jdeme kolo tlačíc vedle sebe. Sněhu pomalu přibývá.

Asi po 4 km tlačení v poměrně hlubokém sněhu začínáme kolo nést. Tedy až na Jíru, jež má cyklobrašny a s těmi se, jak známo, kolo nést nedá. Zvlášť když jsou plné lezení.

Sněhu je takřka po kolena, takže začínáme nabírat drobný časový skluz.

Před druhou hodinou se zjevujeme v Červivé Jámě v očekávání, že odtud na Lesnou bude silnice protažena. NENÍ. Nu, což, dáváme zde sváču a čekáme notnou chvíli na Jíru vláčičího své kolo nekonečnými "bílymi sračkami". Rovněž zde vybijíme přebytečnou energii na houpačce a házením koulí na cíl.

Pokračujeme v tlačení kol až k odbočce na jedlák. Odtud je silnice skutečně protažena. Výskáme radostí a jancíme jak smyslů zbavení. A hurá do sedla.

Krásně se to jede. Asi po kilometru se ozvala rána jak z děla. Po chvíli drncání zjišťuji, že defekt je na mém stroji. Proříl jsem pláštěm a duši jakbysmet. Na Lesnou tedy za ostatními docházím pěšky a zatímco ostatní hoduji, zaobírám se zprovozněním bicyklu.

Jsou asi tři hodiny, když opouštíme útulné útroby hotelu Lesná a máme "ujeto" asi 10 km ze zamýšlených padesáti a za sebou 1 kontrolu z předepsaných sedmi. Začínáme uvažovat o zkrácení celé trasy.

Také nás opouští Broňa, nebo mu jde o budoucnost a Jíra, kdoví proč rovněž. Zůstáváme tedy čtyři po vzoru mušketýrů.

Proražený plášť jsem byl nucen omotat náplastí a tudíž mám v provozu jen přední brzdu. Na náledí ideální.

A stalo se, co se stát muselo. Jemné pohlazení přední brzdy a už metám kotmelce. Za sebou jen slyším nějaké Haňuliny nesrozumitelné výkřiky a neidentifikovatelné křupnutí. Výkřiky se proměnily v hlasitý smích, když se Haňule vyhrabala ze závěje jak sněhulák a křupnutí značí prasklý krček u řídítek, čili takřka neovladatelný stroj. Naštěstí Leoše napadá zafixovat řídítka prasklou duší. Paráda, jede se dál.

V důsledku vzniklé situace vynecháváme několik dalších kontrol a pomalu sjíždíme přes Svahovou a Boleboř k Červenohrádecké oboře, kde se nachází poslední kontrola. Chtělo by to ještě trochu vylepšit lezeckou bilanci, tak zastavujeme na poslední plánované kotrole - Hřebenových skalách v oboře. Poněvadž nám Jíra odjel s jediným lanem, dáváme zde každý několik boulderů na zahřátí a rychle do Drbal do hospody.

Před hospodou docházíme k závěru, že tak krásný den si nezkazíme zahulenou hospodou, a tak jedeme domů.

Párek

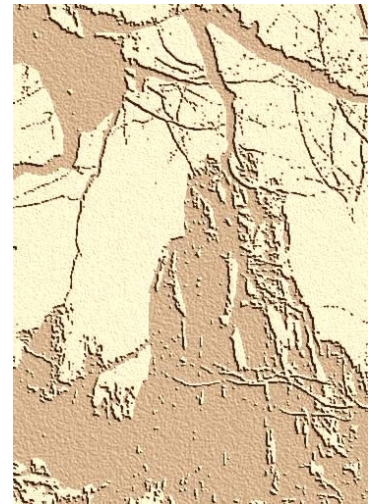
Z CHORÝCH MOZKŮ

Sviňák: Longu, neviděls někde můj morál?! (hledíc nějakou dobu do batohu)

Haňule: Mě asi chyt kačer! (těžce se zvedajíc ze země)

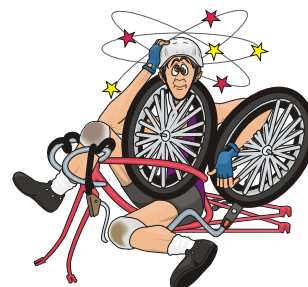
Venku je typické listopadové počasí, kdy jen tu a tam vykukují Krušné hory z mlžného závoje. V téhle době, kdy už mráz zalézá za nehty, se jen málokdo dá ukecat k lezení po vlhkých skalách. Tak vyrazím na kole sám do hloubi Krušnohorských lesů. Včera jsem si koupil originál sekací soupravu a chci ji vyzkoušet v akci. Už dlouho mám vyhlédnutou krásnou logickou linii na Jižní věži na Jedláku. Je to asi 15 m vysoká, kolmá, západní stěna, její levá část protkaná plytkými trhlinami. O této linii jsem už mluvil kdysi dávno s O ákem, pak s Leošem, ale vždy se na ní zapomnělo. Z hlediska lezení je Jižní věž asi to nejkvalitnější, co lze na Jedláku nalézt. Díky své odlehlosti a namáhavému přístupu tu stále zbývají, a nejen tady, logické linie pro nás dobrodruhy-prvovýstupce. A tak se stalo, že sólo lezu prvních sedm metrů až kam to jde a zatloukám dvě skoby do vodorovné trhliny. V nich pak sedím další 2 hodiny a ručně sekám díru o průměru 14 mm celkem 50 mm hlubokou. Nejprve používám výhradně rourák od Pestra, ale ten se záhy otupil, a tak dle rady mazáka Žizky ho střídám s obyčejným vidiovým vrtákem průměru 14 mm. Občas použiju trojhranný sekáč ještě z doby předrevoluční. Čistého času mi sekání zabralo 1 hod. 45 min. Musím říct, že jsem značně zmakaný a zpocenený kromě zadku, který mi celou dobu mrznu. Osadil jsem originál Pestr nýt, označil prvovýstup smyčkou a slani. Ještě jsem ani nedorazil na zem a už se těším na jaro, kdy budu moct prvovýstup dokončit. Napadají mě možné názvy, většinou ovlivněné ponurým počasím. Je fajn mít se na co těšit.

Konečně jsem se dočkal a stojím opět pod Jižní věží. Do každého koutu hor se již plnou silou zakouslo jarní slunce, břehy potoků rozkvetly žlutou barvou blatouchů, vzrostlé buky se začínají zelenat. Brácha a jeho kámoš Běta spali pod věží od včerejška a mají za sebou výstup Velký kout. Prý mrznu prsty. Nálada je víc než výborná, a tak se bez okolků pouštím do dokončení prvovýstupu. Hned napoprvé jsem se dostal až do tupé police nad nýt. Byl jsem tak překvapený, že jsem promrhal dost času a sil, než jsem se začal jistit. Mikrofond č. 1 a friend č. 2 věží v trhlíně vždy jen za dva s e g m e n t y , c o ž

není dobré. Tak napůl visím v nich a napůl na rukou a klepu se jak drahej pes. Asi metr nade mnou je mlčná trhlina, do které se pokouším usadit skobu "Šádkovku". Po první ráne kladivem mi spadla na hlavu, ale chytil jsem ji. Provazuji její oko a znovu se ji pokouším zatlouct. Daří se. I když je jen necelé dva centimetry v trhlíně, pro tuto chvíli je to pro mě tutovka, ve které můžu viset a uvolnit oteklé ruce. Po chvíli stepování následuje klíčový krok, který se mi daří díky brutální síle a za povzbuzování bráchy-jističe stoupám o pár metrů výše na sokola a z posledních sil zandávám frienda č. 1, ve kterém odpočívám a hledám další cestu. Ještě kousek přímo vzhůru a pak traverz doprava do spár. Zdánlivě čapáky jsou jen oblíny, a tak přijíš uji dalším mikrofriendem. Poslední těžký krok v traverzu a už jsem v žabovacích spárách. Jelikož jsem žabovácí maniak, tak vím, že odsud už nespádnou a pokračuji plynule šikmo vlevo podél převislých spár s tutovými friendy na vrchol. Bandasky mám takové, že mám problém udržet vrcholové madlo jak umyvadlo. Na vrcholu si vychutnávám koktejl radosti a slunečních paprsků. Pak dobírám své dva par áky, kteří se na cestě taky pěkně potrápili a společně pak cestu nazýváme podle jednoho povelu, jež zazněl při prvovýstupu "Na plný pecky" a klasifikujeme to na 7 UIAA.

Do třetice stojím pod svou novou cestou. Tentokrát s Chosém, který sehnal nářadí, a tak můžu ze slani doosadit druhý nýt, na což mám jako prvovýstupce právo. Nejprve jsme se dohodli, kam ho dát, aby se bezpečně cvakal. Je to jasné. Bude v úrovni skoby, kterou pak vytlučeme. Tak jsme s akurtačkou za neuvěřitelně krátkou dobu osadili nýt a pak ještě přejistili další dvě jiné cesty, než se vybilly baterie. Teď je Jižní věž vyzdobena novou bezpečně zajištěnou linií a je zase o něco lezecky zajímavější, než byla před rokem. Ale hlavní je to, že jsme si užili dobrodruží, že jsme se špičkově vybílili, že jsme dokázali, že to jde i po staru a že nás to pořád baví. A když někde potkáte borháky, nýtý a slaňáky, věřte, že je tam nepříčarovali skalní skřítci, ale že za jejich osazením stojí ochota několika nadšenců obětovat čas, námahu a mnohdy i peníze. Nadšencům Zdar!

MANTANA

Kontaktní telefon: 0396/681218

E-mail: petja@nero.cz

Vydává: Horoklub Chomutov

Internet: <http://www.volny.cz/horoklub>

Leonardo da Svinchi